

ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Έννατος ο χρόνος είναι
κι' έδρα πάλιν αι' Αθήναι.

Χίλια' όκτακόσα κι' έννενηντα τρία,
κρίσις θά ζουρλάνη τούς Ρωμηούς άχρετα.

Τών όρων μας 'μεταβολή, — ένδιαφέρουσα πολύ.

Ο ΡΩΜΕΟΣ τήν έθνομία — μόνον μία φορά θ' άγειρη,
κι' έσται μου κερθείσαι. — κι' έσται μου κερθείσαι.
Συνδρομικός θά άρχομαι — γιατί λεπτά δέν έχωαι.
και 'σών Αθηνών τήν πόλιν — και εις τήν άλλοδακτιν,
και εις τήν 'Ελλάδα έλιν — άγας νέας κι' έντροπήν.
Συνδρομή γιά πάς χρόνο — όσα φράγια είναι μόνο.

Γιά τή είναι ήμας μέρη — όσα φράγια και 'σού χίρη.
Κι' έκα φύλλα έτι κρατή; — έγους συνδρομητής,
κι' όσους τών καρδών δέν άδει; — τά τών σάς μαύρο φίλι.
Γράμμανα και συνδρομεί; — άπ' εύθείας προς έμέ.
Γιά τή σέρα και τή μέρα — κάτε φύλλα μία έκάρη.

Εικοστή του Γενάρη και τρίτη,
έτοιμάζει χορούς κάθε σπιτί.

Τετρακόσα και δέκα κι' έφτά,
μορβή καρναβάλια κι' αυτά.

Μαύρος χορός του Φασουλής, που προσκαλείται κι' η Αύλη.

Ο Φασουλής κι' ο Περικλής με το πολύ μωλό
έχουν της άσπρακις μούρικας των μαυρίσαι με φίλό,
κι' έμπρός κι' όπισω σύροντες Αράδων συνοδείαν
φορούν κι' οι δού κατάμαυρον Έσπανικόν μανδύαν,
ει δέ κλειναί των δέσποιναι κοντά των σάν πισίνα
με μαύρον έλσθηρικόν κι' ύλόμαυρα σαρκίνα.

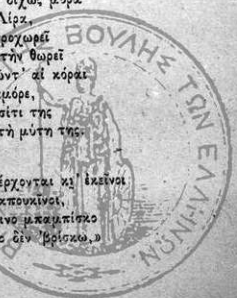
Μίλια οι δούλει του χορού άνάπτουν τούς λαμπήτρας
έ κίριος Πρωθυπουργός, έ βεπτισθείς Σωτήρας,
με μαύρο ράσσο έρχεται και τρικαντό σάν φλάρος,
άνοιγει δέ τού στόμα του τρείς πιθαμάς σάν γλάρος,
και με' ένα τηλεσκοπίον κιντάζει προς τόν Πάρνη
και χακμαρόν σοβαρός σάν γύφτιο σκιεράν.

Όπισω του ακολουθούν έ Λόου και έ Ρού,
η' άρχούδες μαύρης δέματα κι' οι δύο τυλιγμέναι,
άλλα και τόσαι δέσποιναι μεγάλαι του χορού,
πού τόνωμά των πάντοτε άθάνατον θά μίνη,
η' Φτώγια κι' η' Κακομοιρία κι' η' Γρουσουζιά κι' η' Γρίνια,
όμασται χειρύτεραι και πρώτης φιγουρίνα,
πού με' τά τόσα κάλλη των ήμαρ νύκτα ρέβομε
και θιλαντας μη θιλαντας μεξ κάνουν να χορεύωμε,
άλλα κι' η' Μπόρα μετ' αυτών η' κατακακομοιρα
με μαύρο σόρι σάν στωγή κι' άδικήμην χήρα,
η' Τράπεζα η' Έθνική βρωτώντας καθάδελιρο
βερβάτο κοντοκίθαρ, τόν Καλλιγζ τόν γίρο,

κοντά της κι' η' Πιστωτική, που μόλις μέσα μπαίνει
εύθως τ' ό ά π' τ ά κ ό κ κ λ α η' μουσική σημαίνει,
γιατί πετσι και κόκαλο καντήνησε η' μαύρη
και δύσκολα 'μπορεί κενείς όλιγο κείας νύδρη.
Ο Έγούτας μπράτσο τήν κρατεί, έ ζωφός προσδύτης,
όπου γιά τής κυρίας του τήν τόνση άναμίαιαν
σάν Αη-Γιέννης έγινε κι' έκίνοια Καλυθίτης
κι' έπαθε η' κοιλίτσα του πολλήν άδυναμίαν.
Κι' άλλαι παρουσιάζονται περιφανείς κυρία,
τουτέστιν όλ' αι Τράπεζαι και χρώνων Έταιρίαί,
μη κι' η' Μπακίρα έρχεται, πού τόνον λιβανίζεται
και τώρα σπανιώτατα 'στον κόσμον έμφανίζεται.

Σάν Μυροφόρις όλαι των έμβαιουν άίγας μύρα
και μόνον μια δέσποινα, η' λεγόμενη Αίρα,
μη κίτριόχρουν ένομα 'στην σάλα προσχωρεί
και μόλις έ Πρωθυπουργός έμπρός τού τήν θωρηί
τών τακερών του όφελζμών άναουσών' αι κόραι
και κορτεζάρι τής κυρά με' δυνατά κίριε,
όμως αυτή το κίτρινο λοζοκιντάζει τσίτι της
και βάζ' η' άφίλιτην μία πιθαμή 'στη μύτη της.

Μά να' ι κι' οι ρίχται Έγουργοί προσέρχονται κι' έκίνοια
με ντόμια κατάμαυρα σάν μαύρος Καποκινός,
και ψάλλον με βαριά φωνή το ντόμιο μακαπίσο
και λέγει ο Πρωθυπουργός στέντιμιος είν 'βροσκια.

κι' ὁ Θεοτόκης μοναχῶ, σφριγῶσα ἡλικία,
 φθάνει σάν Σαρδανάπαλος ντυμένος γυναικεία.
 Μά μίσα 'στὴν συνάθροιση τοῦ κόσμου τοῦ καλοῦ
 κι' ὁ Θεοφῶς, τὸ σκάνδαλον τῆς Καθαρῆς Δευτέρας,
 σιμόνει μὲ τὴν δέσποιναν κυρίαν Καρκάλου,
 ποῦ τόσοι τὸν ἔδοξασαν εἰς παλαιὰς ἡμέρας,
 καὶ μοιᾶζει σάν Καλόγερος ἀπὸ τὸν Ἀγιόνορος
 περὶ παθῶν καὶ νησιεῶν φωνῶν ὀμιλοῦντος.
 Κι' ἄλλα σπουδαία πρόσωπα, γιὰ τὸ Κουβίσιον φῶμα,
 κι' ὁ Ράλλης σάν Ἀσκληπιῶς μὲ νέα γιγαστροφία,
 κι' ὁ Εὐταξίας μετ' αὐτοῦ κρατῶν ὑπερηράνας
 τὴν λύση τοῦ προβλήματος τοῦ οικονομικοῦ,
 κι' ὁ Πιτ ὁ Κωνσταντόπουλος κι' ὁ μάντις Καραπάνος
 ντυμένοι ἀρχιστράτηγοι τοῦ πυροβολικοῦ,
 καὶ μόλις εἰς τὴν αἵθουσαν ἐκόπιασαν καὶ τούτσι
 ὅλο τὸ σπῆτι παρευθὺς ἰερόμνησε μπαρούτι.

Ἰδοὺ κι' ὁ Χιώτης ὁ Συγγρός, ἐπαίτης μὲ ταγάρι,
 καὶ τὸν ῥωτῶ ὁ Φασουλῆς, τὸ πλῆροζ ζαγάρι,
 ἀπὸς μπουρλοῦζιες καὶ σὺ; δὴν ἦσαν ἔτσι πρώτα...»
 κι' ὁ Χιώτης τοῦ ἀπάντησε, ἐκὼν σὶρ Μυλλόροο ῥωτά...
 ἐκείνος ὁ διαβόητου γυῖος, αἰνῶν τὸ κουλουκι,
 μ' ἐκείνα τὰ κουτόνια του μοῦ 'κάθισε παλουκι,
 καὶ κάθε τόσο δάνατα μὲ τρόπο μὴ τραβῆ
 καὶ μ' ἦκαμε τὸν κοκκοῦλο ζητιάνο μὲ ντροβῆ.
 Κι' ὁ Φασουλῆς τὸν ἰσχυρὸ ἑκατομμυριοῦχο
 καθὼς τὸν εἶδε ζήτοῦλα καὶ ὄγκω μπάλοιο ροῦχο
 τὸν ἐλυπήθη κι' ἔκλαψε γι' αὐτὸ τὸ ζαφνικὸ του
 καὶ τοῦδωσε κρυφὰ κρυφὰ τὸ ῥωκὸ τὸ δικό του.

Κι' οἱ Πρέσιος τῶν Δυνάμεων ἐκεῖ παρόντες ἦσαν
 μουντζουρωμένοι πρὸς τιμὴν τοῦ Φασουλῆ μετ' ἴσους,
 κι' ἔγινε τῶν διπλωματῶν ἡ ἀριστοκρατία,
 ἡ δὲ μεγάλη δέσποινά, ἡ καὶ Διπλωματία,
 εἰς τὸν Δραγοῦμη ρίχνεται μὲ εὐγένειαν τακτιστρας,
 τοῦ δίνει οἱ παράσημα παλὰ τῆς Ὀθωνιστρας.

Μά νὰ κι' ὁ Δήμαρχος Μελᾶς προβαίνει ζωηρός
 κι' ἡ Σκόνη ἀπ' ὅπισω του μὲ τὸ λευκὸν τῆς κάλλος,
 καὶ τότε μεταβάλλεται ὁ μαῦρος ὁ χορὸς
 κι' ἀμείως γίνεται μπάλ, μπάλ, τούστιν ἄστρος μπάλος,
 κι' ἀσπρίζουν ὅλων τὰ μαλαχῆ καὶ φαίνονται πουρέ,
 ὅπότεν κι' ἄλλα ὀσποινὰ προσέρχονται φαίδρι,
 ἡ Λαϊκὴ Λάσπη δηλαδὴ κι' ἡ Πριγκηπίσση Βρώμα
 κι' ἡ Αἰψά μὲ κατάξερο καὶ στεγνωμένο στόμα.

Ἄλλ' ὅμως νὰ κι' ὁ Βασιλεὺς μετὰ τῆς Βασιλείσσης
 κι' ὁ χορευτὴς Διάδοχος ἐκτός τῆς Πριγκηπίσσης,
 ὅλ' ἡ Αὐλὴ κι' οἱ Πριγκηπίες ἐκτός τοῦ Γεωργίου,
 ποῦ 'στου Βασίλειον τὸν χορὸ τὸ ποῦ του 'στραμπουλλίος,
 κι' ὁ Βασιλεὺς 'στὸν Πρέσβερν μιλῆσι τοῦ Ἰσουργεῖου,
 ποῦ γιὰ χαδιάρι πρᾶσιον τὸν ταφακὰ μὰς; πούλινε.

Ἄλλ' ἡ Αὐλὴ ἀσποροφρεὶ καὶ Τελετάρχη γαῖρη
 γιὰ ν' ἀποδείξουν πὸς χορὸ κι' ἂν μὰς φερῶντος μαῦρο,
 ἐκείνη θὰ χοροπῶθῃ μίς 'στ' ἄσπερα βουτημένη,
 κι' ἂν καθὲ χρόνον βγαίνομεν Ἀράπης χειρότεροι,
 αὐτὴ σάν πῆτρα ξεῖλαστρο παντοτινὰ θὰ μείνῃ
 κι' ἀπὸ τὸν ἥλο τῶν Ρωμηῶν ἀκόμη ξεῖλασπρότερη.

Οἱ χορεύονται προσέχοντες μὲ ζήτω τὴν Αὐλὴν
 κι' ὁ Βασιλεὺς προμαίει ὄλιγον τι γλωσσῶ,
 καὶ εὐεθνοῖν τὸν χορὸν μ' εὐγένειαν πολλήν
 νίος χοροδιδάσκαλος, καλοῦμένος Αἰμιός,
 χερσίνου δὲ πτωχίσσαντες ἑκατομμυριοῦχοι
 κι' ἡ Φτώχια τοῦ Πρωθυπουργοῦ ξεκαλλημὸν δὲν τοῦχει,
 κι' ὅπου ὁ σὶρ Χαρίλαος κι' αὐτὴ ἀπὸ ποῦντὰ
 κι' ἔτσι τοῦ λέγει κάποτε μὲ πόνο καὶ αἰσθὰ :

«Κι' ἐγὼ ἡ καυμένη
 'στὰ μαῦρα ντυμένη,
 Σωτήρα μου, ὄμματι,
 καὶ σὶ θὰ θυμῶμαι,
 καὶ πάντα θὰ κλαίς
 κι' ὄχ φτώχια θὰ λῆς.

Μελαγρινὸ μου, ἔλα μ' ἐμέ,
 καὶ μὴ φωνάζῃς ὄχ κι' ὄμματι.

Ἐκείνος δὲ τῆς ἀπαντῶ: ἀψυχὴ μου, φῶς μου, τζόζια μου,
 γιὰ σίνα τὰ πεγαλίμια μου θὰ χάσω καὶ τὰ λόγια μου.
 Ἄλλ' ὅμως κι' ἡ Κακομοιρία τὸν περιτριγυρίζει
 κι' ὁ Ροῦ κι' ὁ Λόου νοῦμερα τραυλλίζου ἀπ' ὀπίσω,
 ἡ δ' Ἐθνικὴ τοῦ Καλλιγὰ 'στ' αὐτὸ του ψιθυρίζει:
 «γιατὶ 'στὸ ρεῦμα τῆς ζωῆς κι' ἐγὼ νὰ σὶ δανιάω;»
 Οὐ μὴν χορεύει τὸ μπαστόν κι' ἡ Γρίνια ἡ σαλιέρα,
 κι' ὁ σκύλος Γκιούλ, γιὰ γλιφίμο κοκκάλων λιμασμένος,
 φερμαίρει τὴν Πιστωτικὴν, τὴν πρώτην κοκκαλιέρα,
 καὶ ξερογλιφεται κι' αὐτὸς ὁ κακομοιρησμένος.

Ἐστροβιλλίζοντο πολλοὶ μὲ μίθην καὶ μὲ λύσαν,
 κομφοτῆς δ' ἔδρασι καὶ λόγιμα καὶ χάρις,
 οὐχ ἦτον παρευθιστὸ κι' ἡ Κίχλα μὲ τὴν Κίσσαν
 κι' ἔδρασαν καὶ μερικὰ κυρία Ἄ τ μ ο θ ἄ ρ ε ι ς,
 ποῦ πρὸ πολλοῦ 'στὸν Ναυσταθμὸν ἀσκήτουν δεμένας,
 ἄλλ' ὁ Σκουλοῦχος 'στὸν χορὸ τῆς ἔφερε λυμίνια
 νὰ πάρουν τὸν ἄρα του καὶ νὰ οἰκοκιδέσουν
 πρὶν τὰ γοργὰ ποδάρια των μὰ καὶ καλὴ μοῦδιᾶσων.

Μά κι' ἡ Παίδεια ἔβρασε σάν τὴν κυρὴ Δασκάλα
 καὶ διαβασμένον γυρὸ τῆς ἐρίνησαν χερσίνου,
 ἄλλ' ἔφαθα φαρὰ πλάτεια Ἐπαλώθησ' ἔστη σκέλα
 καὶ τῦλα τῆς ἰφώναζαν ἀντίζηλοι κυρία.
 Μά νὰ κι' ἡ Θέμις ἡ δειλὴ, μαζὶ κι' ἡ Σακράμα
 μὲ τῆς σπαλιέρας τῆς χρυσαῖς καὶ ἔκκερρα στέλιχ, καὶ
 καὶ τελευταία ἔρχετο ἡ σὸβερὰ Μάλάμα,
 ποῦ πρώτη καὶ καλλιτέρα 'στουὺς μπάλους ὅλων τρέχι.

Ὁ Φ.—Κατόπι τοῦ Βασιλικοῦ χοροῦ τῶν Ἀνακτόρων
 οἱ ἐπροκάλεσα κι' ἐγὼ εἰς τούτον τὸν χῶρον,
 καὶ οἱ εἰς προῖμος ἤλθατε, διὰ κι' εὐχαριστῶ
 κι' εὐγνωμοσύνην ἔπιπον πρὸς πάντες χριστῶ.
 Οὐδέποτε τὰ στέλιχον ὡς τῶρα μέγαρά μου
 τόσοι πολλὰ ἐστῆσαν καὶ κόμ' ἰλ ρὸ ὀσποινες,
 οὐδέποτε ἔγυερῶσιαν τοσοῦτον τέντερά μου,
 ὅσον εἰς τούτον τὸν χρόνον τῆς φτώχειας καὶ τῆς πείνας.
 Σίρω πᾶς εἶναι καμῶν ἐν τῇ κλεινῇ Ἐλλάδι,
 ποῦ τρέφῃ ὡς γέυμα πλοῖστον ραδίκια δίχως λέδι,

μά τρέφουν πρὸς τὴν ὄρῃσιν πολλὴν ἀδυναμίαν
 κ' ὅπου χορὸς ἀπαντᾷ μὲ λούσα δανεικὰ,
 καὶ διαφεύδουν τὴν γνωστὴν εἰς ὄλους περιουσίαν
 πῶς νὰ χορεύουν δὲν ἔμπορὸν κέρουδι νηστικὰ.
 Ἐν τούτοις τὸ στομάχι των κ' ἂν παῖζῃ Καραῖσκο
 πλὴν συνταλοῦν ὅσῃν πρῶδον τῆς παρ' ἡμῶν ὄρῃσεως,
 καθόλου δὲ παράξενον τὸ πρᾶγμα δὲν εὐρίσκω
 γὰρ ἔνιω ζῆλον κ' ὁ Ρωμῆος χορευτικὸν ἐκ φύσεως.

Χαίρων προσκλίνω ὅσῃν Αὐλήν, ποῦ τὸ συμφέρον κρίνει
 καὶ μὲ τὴν παρουσίαν τῆς τοῦ μπάλλου ἐνθαρρύνει,
 ἵπου θερμαίνει τὰς ψυχὰς διὰ πυρὸς ἀγίου
 κ' ἐκμυθίζονται μ' αὐτὴν τῶν ξένων αἰ πλεκτάνας...
 συγχαίρω καὶ τοὺς Πρίγκηπας μετὰ τοῦ Γεωργίου,
 ποῦ ζέγδαρε τὸ πόδι του... παραστικά του νάναι.
 Καὶ τώρα τοὺς παρακαλῶ μὲ τρόπο ντυλικάτο
 σὺν Πρίγκηπας τὸ σπῆτι μου νὰ φέρουν ἔνω κάτω,
 νὰ σκάσουν κἀθε καναπέ καὶ καθισμὰ πολτρώνα μου,
 καὶ θὰ τοὺς ἔχω κἀντοτε τιμὴ μου καὶ κορῶνα μου.
 Πρέπει τὰ Πριγκηπόπουλα νὰ τὰ διασκεδάσωμα,
 πρέπει τὸν χαρακτήρα των ἔσους μπάλλου νὰ σπυδαῶσωμα,
 πρέπει καθεὶς νὰ καθεται μὲ προσοχὴν κοντὰ των,
 ἱστοταμίως μελετῶν τὴν ζωπρότητά των,
 κ' ἐκ τούτης νὰ ἐξάσωμα συμπέρασ' ἀσφαλῆς
 πῶς καίσι σὺν γηαδάσιος κ' ὁ φρονος ναργιλιε.

Συγχαίρω καὶ τοὺς Προσβευτάς, ποῦ πάλιν ἐφιλιώσαν
 τὸν Μιτερνίχο τῶν Ρωμῶν μετὰ τοῦ Λαχοβέρη,
 καὶ τὴν γνωστὴν ὑπόθεσιν τοῦ Ζάπκα ἰταλιώσαν
 κ' ὁ Μιτερνίχος ἔπυλιε τὸν ἀνεμο κουβάσι.
 Συγχαίρω καὶ τὸν κύριον Μυλλάρδον καὶ Σωτήρα,
 ποῦ δὲν τὸν καταδέχεται κ' ἡ πρόστυχη Μπακίρα,

ποῦ πάλιν θεῖος ὄνειρος καθ' ὕκνον τοῦ ἐφάνη
 πῶς δάνειον ἐξ οὐρανοῦ θὰ τοῦ κατακυλλήσῃ,
 ἀλλὰ τὸ πᾶν ἀπατηλὴ τῶν ἐνυπνίων πλάνη
 κ' αὐτὸ τὸ θεῖον ὄνειρον δὲν θὰ τοῦ ξεδιμύσῃ.
 Κρούετε κ' ἀνοιγῆσεται, ὁ Κύριος ἀιδάσκει,
 ἀλλ' ὅπου κ' ὁ Πρωθυπουργὸς συγκινημένος κρούει
 ἢ πόρτας κλεινοῦν πρὸ πολὺ, κ' αὐτὸς ἀπ' ἔξω χάσκει,
 καὶ τοὺς ὀξείς του κοπετοὺς κανένας δὲν ἀκούει,
 καὶ Τραπεζίται τὸν ῥωτοῦν παραδοτασκαιμένοι :
 ἐτί ἔχεις καὶ πικραίνεσαι, καρδίτσα λυπημένη :

Συγχαίρω καὶ τοὺς ἀρχηγούς τῶν νηστικῶν κομμάτων,
 ποῦ μῦλις λόγος τις λαχθῆ περι χρωκοπίας
 θαρρῶν πῶς μαιρὴ ὄχεντρα ἰσοφριζε σιμά των
 κ' ἰξορισμοὺς σφρίζονται καὶ μῖσα θεραπείας,
 καὶ λόγοι ἀνταλλάσσονται παράποτο τραχιεῖς
 κ' ἱπαταλιεῖ μαγαζάρωμα ἢ καθισμὰ μκτοῦκα,
 μὰ καὶ τὸν Κωνσταντόπουλον συγχαίρω ἐκ ψυχῆς,
 ποῦ πλησιάζει μὲ δαυλὸν ὅσῃν κανονοῦ τὴν μπουκά.
 Ἄλλὰ κ' ἰγῶ, Ἑλληνικῆς φιλοτιμίας ἄρεμμα,
 χρυσὴ πιντᾶρα ἰδαψε εἰ νυκτιρίδας κίμα,
 κ' ἰπῆγα μὲ τὴν Φασουλή ἀπάνω ὅσῃν ταρέτω
 κ' ἐκεῖ τὴν ἀποδέσασιν μὲ μάγια Μαχαίρους,
 κ' ἦλθε ἡ Φτώχεια κηρόκτητὴ μὲ τάχαμνὰ τῆς μπράτσας
 καὶ μαύρους μὰς ἐπρότρηψε νὰ ὀδοσωμα χερροῦς,
 καὶ τῆς Ρωμαιτικῆς φυλῆς τὸ μῆλλον ἰμακέρσιε
 κ' ἀμῖεως μαύρος κόκορας τῆς γειτονιῆς κ' ἀκάρσιε.

Χαίρειτω κ' ὁ Σιμόπουλος, ἀέλιτωρ ὀψιπέτης,
 ὅπου μὲ τὸ χαρτόσωμο καλὰ μὰς ἰσιγύρισε,
 κ' εἰς ὄλα τῶσον δικαίως ἰδιγῆθη νομοθέτης,
 ὅπου σὺν ἄγιο λαίφανο καὶ ζωντανὸς ἰμῖριε.

Μά και τόν Σαρδανάπαλο συγγαίρω Θεοτόκοι, όπου κι' έμπρός κι' όπισω του θρηολογεί άν φώκη για τού σιδηροδρόμου του τας άριστες τύχας εκείνος ό Υπόγειος, ό Στεφανής ό Ψύχας, που κάποιου Άγγλου παλαβού μηχανικαί μελίται τόν έκκεμαν νά δένεται και νά μολλοτραβείηται, άν και δέν έχη τριχά μία, γιατί κι' από μικρός ό Στεφανής προώριεται νά μίνη φαλακρός.

Συγγαίρω και τούς ελεγκτάς... μαζι μας θ' άπορήσουν κι' όπόταν 'στών πατρίδα των μέ τό καλό γυρισμόν θά λίγουν πρός τούς δανιστάς και τούς Ίσκαριώτας : ασάν τούς Ρωμηούς δέν ίδαμε άκόμη πατριώτας... και τό ψωμί τούς έλειπε, μά για χορούς Ίωδιάνες, κι' έρείας τούς λίγαμα γιατί κι' αυτοί μας κοροιδεύανε. 'Στού φαλιμέντου 'τύχαμε τόν δύσκολο καιρό και μολοντούτο—σπασιτί— χριστάμα χορό. - Θά σας πληρώσουν μιά χαρά και πρίπει νά 'συχάσετε, ουδέ τοκομεριζίου κανένα δέν θά χάσετε, και μιά φυλή, που πάντοτε για μάλους στέκει συζα, ποτέ της άπερίγγυος δέν θά γενή μουφλούζα.»

Συγγαίρω και τόν Δήμαρχον μέ την θερμήν του κρῆσιν, όπου τιμῆ την κίνησιν και τόν Ρωμηόν την όρῆσιν, κι' όπόταν ιδωρτέζοντο οι γαμ' οι άρρησι, χωρίς Συμβούλων σχέδια σερῆ νά κερῆσθι, ένα φανέρι έστησε μέ φῶς ηλεκτρικόν, όσον εις τό Σύνταγμα τό δημοκρατικόν. Και για τῆς ντάμας ποίησε τόν επανῶν άκόμα... ή 'Αστική των καλλονῶν ποτέ δέν άποθήσκει, κι' όσοι τας βλέπουν έκθαμβοί μέ χαιρόν λίγουν στόμα : ατόν κατεργάρη τόν Μελά, που παει και τῆς 'βρίκει.»

Πηδάτε, άρεντάνθρωποι και δίσκοιναί χρυσαί, κι' ή γῆ μαζι μας σήμερα χορείει μαπανσαί, και μ' ύποκώφους βρυχηθμούς βαλοσόνου τή ιδάφην και τῆς Ζακύνθου τό νησί μοιραίως κατεστράφη κι' εις άμορφα έρείπια, ως λίγουν, μεταβλήθη και κλαίει την μαίρη μοίρα των γυναικοκοιτών πλήθη. 'Αλλά θαρρείτε... κανενός άς μή σείσθῃ ό νους και κῆτι έτοιμαζέται για τούς Ζακύνθινους. 'Όσον διά τόν 'Ανακτα ποσῶν δέν άμφιβάλλω πῶς τόν λουρι τριών μπανῶν θά δώση δίχως άλλο, όσον για τόν Διεόχον, κι' εκείνος δέν θ' άφήση μοχόνον τόν πατέρα του νά τούς άνακουρίσθῃ, όσον διά τῆν 'Ανασσα, φιλόθηραον κυρίαν, βεβιαίως τῆν 'Αμαρτωλῶν θά στείλη Σωτηρίαν, όσον διά τούς Πρίγκηπας, νομίζω πῶς κανείς δέν σκέπτεται πρός τό παρόν 'στών Ζακύνθου θά φύγη, καθόσον είναι πιθανόν από τούς εγγενείς νά προσκληθῶν εις δεύτερον τῆς 'Αλεπούς κινήγι, ή σί κανένα κόκκινο κι' άσπρα Πρεσβείας μπάλο, μά σάν τελειώσουν οι χοροί θά πανε δίχως άλλο. 'Εκτός δι τούτου κίνδυνος μεγάλος έπιχειρήματα εις τῆς Ζακύνθου τόν χορόν, τόν άληθῆς φρικώδη, που ό βαρῆς 'Εγκαίλιδος ύποχθῶνως βρέμαται, μή κανενός μας. Πρίγκηπος στραπομοιλιτή τό πόδι, και τότε πῆ ή φύσι του δέν θῆκαι ζωηρά, εις όκηνηται άδρανή θά μίνη τό μπάλῶ τό ποῦ, μήδῃ ποτέ τῆς 'Αλεπούς θά πῆσῃ τῆν ούρα και θά ποη τῆν φτέρνα του και τόν άστράγαλό του,

και δέν άρμῶζ' οι Πρίγκηπας νά περπατοῦν κουτσό για κανένος Γεράσιμου και Νιόνιου τό πεσοί.

'Όσον για τῆν Κυβέρνησιν, κροτήσατε τῶς χείρας... κι' ό Θεοτόκος, κῆριος, ό κόντες τῆς Κερύρας, άν και δέν τοῦλειψε ποτέ καρδία πατριώτου, νομίζω πῶς δέν έχασε κι' αυτός τόν γιάδρό του 'στές ρούγας τῆς Ζακυνθινῆς νά πῆ νά τόν ευρη, άλλ' όμως πῶς αισθάνεται μονάχ' αυτός ειζῆυει. 'Όσον για' αυτούς, που ζῶν ζωῆν θεοσιβῶς διαίτης, άνάθουν 'στές εικόνας των άσυσμένα παλκοκάντυλα, και πῆς Ρωμηός φιλόανθρωπος και πούρος ευεργέτης τῆς δάκρυά του μέ λιπά σκουπίσει μισομάντυλα. 'Όσον για' μας τούς 'Ελληνας κι' Ίθαγενείς βερέμηνδες, άν λείψουν άπ' ιδῶ Συγγροί, Σουλτιστοές, Χωριόηδες, τῆν θεραπειαν τῶν δεινῶν εἰς ὕψους θά προμείνωμα και μ' άλλμα πολυώνυμα τῆς μόδας Βακτηριόδια. 'Εν τούτοις άν και 'έσκηνη μάς 'βρίκει δυστυχία, μάχαλει ό 'αναγγέλλονται τῆς γῆς άνατροπαί, ίσως τῶ κατχθῶνια μουντζῶσατε στοιχία και τώρα σῆς παρακλώδῃ έλατε 'στό σοῦπι.

(Εἰς τό Τραπέζι σπῶνχονται τῶ νηστικά φουδάτα, άίρας δι καθουρίστας σῆ μαῦρ' άγνιςί πῆτα, και μέ κροσκατάνουζιν και μέ κουβαρταλήμα πολλαί προπόσεις γίνονται για τῶ τοκομερία από νερό κροσταλλίνο, γεμάτο μέ σκουληχία και μ' άλλα πολυώνυμα τῆς μόδας Βακτηριόδια. Κι' άρου μ' άίρα 'φουσκώμα, όπου πολυ στοιχίει, εις τῶ χοροῦ τῆν αἰθουσαν τό κολλιζίν άρχίζει, τῶ ζεύγη δι συμπλέκονται μέ κτύπος και μ' άντάρας, κι' ως σύμβολα τῶ κολλιζίν ό Φασουλῆς μοιράζει ναπολιόνια ψύττικα και καπτικιας πεντάρας και τό Μυλλόφου τῆν καρδίη ή θία των σπαράζει, κι' άνεχωρεί ό Βασιλεύς μέ δλην τῆν Αὔλην κι' ως εἶω συνοδεύεται από τόν Φασουλῆν.)

'Ο Φ. — Εὐχαριστῶ, εὐχαριστῶ... μέ τῆς λοιπῆς θυσίας σας τιμάτε και τούς μπάλους μου διά τῆς παρουσίας σας. 'Στόν Λόρδο κι' ἔλλην φανερῶν έπίσκοψιν νά κάμετε πρῖν τῶ δανείου τῶ χρυσοῦ τόν φαγή ό σεντάς, άλλ' όμως και τῶ Ζακύνθου γενναίως νά συνοδρεύετε σάν γαλαντόμος Βασιλεύς και πρώτος κευκαρντάς.

(Μέ μειωθῶν όργασμόν τό κολλιζίν χορεύεται κι' ή Φασουλῆ μέ Γραμματείας και Πρεσβείας κοκοριόεται, κι' ενῶ τῆν ντουαλέτα τῆς τῆν μαῦρη τσαλακῶνει και θυμαμένη κινείται ως θάλασσα Κωσπία, έν μαῦρον περκεπίταμα ό Φασουλῆς σηκώνει κι' ίδου προβάλλ' ή Ρῖν ντι κῆμῆ, μαντάς Χρωκοπία, τούτῆστι ή Βασιλείσσα και πρώτῶ τῶ χοροῦ, κι' εἰδῶς άπολιθῶνεται ό Λόου μέ τόν Ροῦ, και καθῆ πατακῶς τζουτζῆ και καθῆμα κούλα, πῶς τούς Ρωμηούς ιδούλας μέ τό παχῶ τῆς ἄλλο, σάν νάπιος θανατικό, χολέρα και πανούκλα, άλλ' όμως 'στών φυγήν αὐτῆν εις άνθρωπος μονάχος, ό Πιτ ό Κονοταντόπουλος, τῆν βρέκει άταρῶχος, εκεινη δι μέ κάμποσα τυγάμια εις τό χέρι καταδῶναι τό κομῶ τῶν χορευτῶν άσκηρί, κι' άλλμαπρατόμα μέ τόν Πιτ τῆς πατρικίας των μούρας τῆς καθῆρει πῶ πολῶ μέ τῆς κῆρις.)

'Εκ τῶ τυπογραφείου «Κορίνθῆς» τῆς καλῆς, δόδος τῶ Προσευχῆν κοινότητος πόλῆς.